

I BEGYNDELSEN ...

Det allerførste søndagsord, der blev udtalt, lød: »Han er opstanden!«. Kristus opstod fra de døde en søndag, og derfor blev søndagen den kristne helligdag. Indtil da havde lørdagen været hvile- og helligdag, fordi det var den dag, den syvende dag, Gud Herren hvilede efter skabelsens seks dage.

Søndag er skabelsens første dag og er derfor som ugens første dag også skabelsens, lysets og solens og begyndelsens dag, men med Kristi opstandelse havde Gud skabt en ny begyndelse for menneskene. Derfor er søndagen den kristne helligdag.

Derefter tog en ny uge sin begyndelse. Ja, den *tog* sin begyndelse, for den havde ikke i sig selv nogen begyndelse. Den nye uge måtte tage sin begyndelse i den nye begyndelse, der blev skænket, da Gud med Kristi opstandelse udtalte sit søndagsord.

Når menneskenes børn ikke vil begynde i Guds begyndelse, indtræder syndefaldet. Når menneskene siger: »Vi vil begynde med os selv. Det ved vi da, hvad er«, så sænker mørket sig over dem og deres gerninger, og de forvises fra det paradys, som Gud havde grundlagt med sit søndagsord.

I den verdslige kalender har vi gjort mandagen til den første dag i ugen. Mandag er menneskets selvgjorte begyndelse, arbejdsugens begyndelse, begyndelsen på menneskets arbejde. For således foreligger der kun to muligheder: enten begynder mennesket i sig selv og med sig selv, eller det begynder i den begyndelse, som Gud har skænket.

Hvis mennesket begynder i sig selv, kommer det aldrig til Gud. For der er ingen vej fra menneske til Gud. »Til Gud kommer du kun med Gud«, som Søren Kierkegaard udtrykker det.

Nok bilder menneskene sig ind, at de kan bane sig en vej til Gud, til det gode, det sande og retfærdige. Men det er netop en indbildning, et selvbedrag. På den måde ankommer man aldrig til den sande Gud, men kun til et fantasifoster.

Et menneske får kun med Gud at gøre, når det møder ham som den, der altid var der på forhånd – svarende til et barn, der netop kun kan »finde« de forældre, der hele tiden var forældre.

»Dér, i min begyndelse, skal du begynde!«, siger Gud til mig. Og siger jeg så: »Nej, det kan jeg ikke. Tvivlen og mine tunge erfaringer med mig selv taler imod«, så svarer Gud mig: »Jo, du kan, for nu begynder jeg for dig. Jeg gør for dig den begyndelse, som du ikke kan gøre. Så din begyndelse bliver blot at følge mig i min begyndelse for dig!«.

Når et menneske trodsigt insisterer på at begynde med sig selv, så har det tilranet sig en magt, som det ikke har ret til og som faktisk er en smule komisk. Det er, som hvis et lille barn ville sige til sine forældre: »Nu vil jeg først undersøge, om I er gode nok til at være mine forældre, om I magter opgaven, inden jeg giver mig til at tro på jer som mine forældre«. Ja, det er komisk, men jo også dybt tragisk.

Hvordan får et menneske nu konkret begyndt i Guds begyndelse? Ganske enkelt: Når du står op om morgenen, skal du straks sige Gud tak for denne nye dag, den være sig nok så udsigtsløs, nok så truende, nok så håbløs. Du skal ikke vente med at sige tak til om aftenen – i den misforståede tro, at du lige skal undersøge, om dagen nu også vil bringe noget, der er værd at takke for. For på den måde kan du leve et helt langt liv – uden at finde noget, som du finder anledning til at takke for. Nej, straks om morgenen skal du sige Gud tak. Så begynder du i Gud. Og da sker der det forunderlige, at så vil dagen også bringe dig noget at takke for.

– Anders Kingo